

3900.

Артистката го чакаше в леглото
И тъй като бе много притеснен,
Постави бързо подпис под писмото,
За да приключи трудовия ден.

В писмото се уреждаше разстрела
На пленици в шестхиляден състав
Със заповед до хора в Спецотдела,
Очакващи върховния параф.

Ненужен беше списък с имената,
Наредбата бе ясна: до един!
Изведоха ги нощем във гората,
Свидетел беше само мракът син.

А Вождът под Христовото разпятие
Блаженстваше във нежните обятия.

3901.

Хрантутници на глутници
Вилнеят днес навред,
А мъжки проститутници
Громът народа клет.

Издници, наследници
На стария сатрап,
И лъжепроповедници
Оставят го без хляб.

Отминалото Минало
Отново е на власт
И като звяр е зинало

Със ненаситна паст,
Но всички поробители
Наричат се спасители.

3902.

Очаквам жадно времето, когато
С пазар на сънища ще се снабдим...
Ще се продават само срещу злато
И злато ще превръщат в златен дим.

От този дим ще се извайва всяка
Мечта за обич и живот щастлив,
А в сън човек ще има без да чака
Свят по поръчка чист и справедлив.

Ще може да го избере по мярка
Според вида на идеала свой,
Сънят ще носи неговата марка,
А той ще бъде главният герой.

И всичко щом в съня му се изпълни,
Отново черен мрак ще го погълне.

3903.

*Когато малкият човек започне да
хвърля голяма сянка, мракът е близо.
(Китайска пословица)*

Голям поет е той с призната слава,
Приживе обявен е за класик,
Но завист във сърцето му изгрява
Към футболиста с мощния ритник.

Защо, о Боже, той не е способен
Да пали огън в хиляди души
Чрез личния си подвиг безподобен
И сила чужда власт да разруши!

А футболистът може! Омагьосва
С краката си огромен стадион
И страстите човешки с крак докосва
Възторг да предизвика или стон.

Нима прочут творец ще се намери
Със него силите си да премери!

3904.

Мистификацията „демокрация”
(Религията на съвременността)
Като мечта привлича всяка нация
Чрез надценената си красота.

Забавно е как убеждава масите,
Че те способни са да имат власт,
За да се кланят пред иконостасите,
Където е на поза някой „Аз”.

Не всеки хваща се на тази въдица,
Но уловените са мнозинство,
Навсякъде в гмежта човешка въдят се –
Кротуват без да знаят за какво.

А най-демократичният решава
Как най-изгодно да ги управлява.

3905.

Нивото на душевни угризения,
Когато се отнема чужд живот,
Достигна много ниски измерения
Под този хубав Божи небосвод.

Учудвам се, не чуя ли известие
За някакъв пореден атентат,
Извършен в името на благочестие
И бъдещата райска благодат.

А фанатикът е без разкаяние
И с безгранична вяра във смъртта,
В която вижда своето призвание
За битката си с безнадеждността.

Такава вяра днес му е опора
В избиването на невинни хора.

3906.

Покварата как слива се с властта?
Надеждно ли е тяхното сцепление
Във Центъра, а също по места,
За да получат висше одобрение?

Изглежда, че нещата са наред -
Властта с покварата е в съответствие
Според съдебно-правния отчет
И свързаните със това последствия.

Народът продължава да е зле,
Но вождът трупа благосъстояние,
Покварата дарява го с криле
Да следва своето предназначение.

Макар и да изглежда безчовечна,
Тя има свойството да бъде вечна.

3907.

Светената вода е чудотворна,
Но само съчетана със молитва -
Тогава силата ѝ е безспорна
И всеки християнин я изпитва.

Лекува болести без диагноза
Със блгодатната си свята влага,
Не знае що е чума, рак, цироза,
Но ги премахва, щом ѝ се налага.

Химикът със надежда настойчива
Изследва я внимателно и вещо,
Но със недоумение открива,
Че тя не е *вода и още нещо*.

С водата от чешмата е еднаква,
Тъй както може и да се очаква.

3908.

Диктатор с титлата генералисимус
Ни подари държавна независимост
И цялата държава натовари
С агенти и партийни секретари.

Създадохме човешка менажерия
Със много страх и много лицемерие –
Едното предполага тънки сметки,
А другото велики петилетки.

Диктаторът отдавна е в отвъдното,
Но бъдещето ни е все несбъднато
И всеки всекидневно се оплаква
От туй, което е и се очаква.

Сега подем ни е необходим
От себе си да се освободим.

3909.

Естествено възникнали са класите,
Но днеска неестествено умират,
Такива са на времето нагласите,
Погребва ги на банките кумирът.

Край островчето на милиардерите
Се плиска океан от безучастни
Човеци, запленени от химерите,
Че те не са послушници безвластни.

Да вярват в собственото си гласуване
Е тяхно задължение и право,
А също да приемат със ликуване
Хомота, който ги е стегнал здраво.

Да бъдеш част от стадото човешко,
Когато свикнеш, не изглежда тежко.

3910.

Случайността работи без отчет,
Без планове, без подкуп и без срок –
Лиши от дърводелец Назарет,
Но даде на човечеството Бог.

Тя утвърди Христос за Божи син
И щом за син на Бога бе признат,
Предложи той да бъде властелин,
Но не на този, а на Онзи свят.

Доволни бяха земните царе
И убедиха се един след друг,
Делата им че ще вървят добре
Без оглед Син ли е или е Внук.

Признаха го навред околоръст,
Но след като разпънат бе на кръст.

3911.

Познавам думи с много мощ,
Превърнали се във емблема,
Ума прорязват като с нож
И той покорно ги приема.

За физиката е „атом”,
За химията „молекула”,
Ямайка е прочута с ром,
А Пиза с кривата си кула.

Историята чрез „война”
В наука е преобразена,
Кръвта е нейната цена
Навред из цялата Вселена.

А в политиката? – Призната
За най-висш символ, е лъжата.

3912.

Безспорно вярата е страшна сила,
Но победи ли, готви се да мре
И току виж, във вожд се преродила
На власт, за да се чувства по-добре.

Загиват хората за права вяра,
А живи я заменят с много власт,
За власт заменят вяра на пазара,
Не вярата, властта държат със страст.

Прераждането е закономерно,
Но неизвестно е по чий закон,
А изключенията са на pewno
Едно на повече от милион.

Дали ще бъде нявга то простено
Ако е генно предопределено?

3913.

Борбата ни със злото продължава,
Макар то на добро да се преструва,
Лъжа е, че доброто побеждава,
По-важно е, че все пак съществува.

Като смъртта е неунищожимо –
Измъчвано, презряно и пребито,
То на кого ли е необходимо
Такова безнадеждно упорито?!

Властта твърди, че много го обича,
Но тайно с ненаситна злост го мрази
И върху него си изпробва бича,
Щом нужно е закона да погази.

През друго време те са *tête à tête*
В непредсказуем неутралитет.

3914.

Опитомяване на идеала
Веднага след победата започва,
Защото Партията е създала
За тази цел благоприятна почва.

„Как? Равенство? Добре, но не за всички!
То трябва правилно да се раздава,
Докато буржоазните привички
Народът доблестно преодолява!”

За Свободата много кръв проля се,
Но беше двойно повече пролята
Във името на трудовите маси,
За да им се отнеме Свободата.

И все пак идеалът беше спазен,
Но след като подробно бе орязън.

3915.

Със по-добри убийци победи
Убийците на Троя Менелай
И оттогава кървави следи
Са белег за убийствата без край.

Убийци обучават се навред
И униформи шият се за тях,
Възпява ги прехласнат в тях поет,
А според попа те не вършат грях.

Оръжията вечно се менят,
Развиват се по мощ и по обхват
И все по-лесно хорицата мрат,
И все по-страшен става злият ад.

Единствено сред тази нищета
Съвсем непроменена е Смъртта.

3916.

*В моята представа комунизмът е чудна,
многозвучна, несметно богата и неизчерпаема
хармония... (Георги Марков, „Мъже“)*

Във този век на шеметен напредък
Идеите безспирно се менят
И вижда се най-вече напоследък
Как мирогледи бързо се рушат.

А „леви“, „десни“, с ритъм на махало
Променят често своите места
И гласоподавателното тяло
Със мъка следва кривата черта.

За правото да си противиречат
Мнозина заплатиха скъпа дан
На силите, заети да им пречат –
Животът им остана неживян.

Загиваха трагично под сатъра
Или под острието на чадъра.

3917.

Десетки милиони са избитите,
А техните палачи – милиони,
Обаче днес, когото и да питате,
За тях и дума няма да отрони..

Палачите са скрити зад числото си...
Да съдиш милионите? Не става!
Те фигурират в разни тъмни фотоси,
Разпръснати във не една държава.

Да! Жертвите поименно почитаме,
Палачите проклехме анонимно,
Не щем за имената им да питаме
От някакво стеснение предимно.

Те щедро ни се отблагодаряват,
Като опитват да ни управляват.

3918.

С каква любов си спомнят хора днес
Комунистическото управление
Със девет петилетки на прогрес
И коленопреклонно подчинение!

На вожда под огромния портрет
Се раждаха, растяха и венчаваха
Възторжени послушници навред
И неговите мъдрости прославяха.

За ведрата идейна чистота
Се грижеше гмежта на кадровиците –
Като хигиенисти на властта
Те чистеха от вреден брак редиците...

А днес охранени и обновени
Във бизнесмени са преобразени.

3919.

Какви ли страсти са необходими
И пагубна готовност за позор,
Та хората със утвърдено име
Към титла „доктор” да отправят взор!

Един министър се самоизлъгва,
Видът му че ще стане по-добър
И смело към безчестието тръгва
Пред името си да постави „Д-р”

Подобен устрем вече е хроничен
Не само по света, но и у нас,
Където не един шеф е закичен
Със титла „доктор”, купена чрез власт.

Уви, научна титла се купува,
Но купен ум до днес не съществува.

3920.

Статистиката няма убеждения,
Превръща често хората в числа,
Отнася ги в небесните селения
И там приветстват я с „Добре дошла!”

Тя води счетоводство за убитите
По време на коя да е война
И вие лесно може да ги видите,
Полегнали под бойни знамена.

За майките, сираците, вдовиците,
Обикновено няма нито ред,
Не маршируват заедно в редици те
И са в статистиката без отчет.

А мисля си, че няма да е грях
Войните днес да се измерват с тях.

3921.

*Политически затворник –
това звучи страшно.*

Да чакаш, свит пред ада на затвора,
С вързопче малко дрехи и храна
И във студа да зъзнеш до умора
Е обичайно в нашата страна.

Ти радваш се, храната че приемат
И казваш си:”Човекът ми е жив!
Не го е още умъртвил яремът.”
Ти си щастлив, ужасно си щастлив!

Изстраданото щастие е сладко,
Затуй се мъчиш да го задържиш,
Но както всяко щастие е кратко

И със надждата ще се простиш,
Когато чуеш страшната измама:
„Въпросният затворник тук го няма.”

3922.

*„Държава” и „народ”,
каква огромна разлика!*

Шпионите на чуждите държави
У нас делят се на добри и зли,
Къде страната ни ще ги постави,
Зависи от къде са те дошли.

Във случай, че подложат на разруха
По някой светъл православен храм,
Държавата преструва се на глуха,
Макар позорът ѝ да е голям.

Срамът е по-голям и от позора,
Но тя си го преглъща с апетит,
В самата власт е нейната опора,
Талантът на продажност там е скрит.

Във името на едрия комат
Нарича всеки поробител „брат”.

3923.

Между „народен” и „международен”
Поет стои Китайската стена,
Но който за безсмъртие е годен
Я преминава – мъж или жена.

Понявга личността им е презряна
И недостойна за придворен пост,
Но векове им служат за охрана
И за очистване от чужда злост.

Те обитават бъдещото време,
Където враговете са без власт
И няма кой главите им да вземе,
За да засити алчната си паст.

А често заради измислен грях
И боговете лаят срещу тях.

3924.

„Капитализмът ражда комунизъм”
Ни учеха брадати мъдреци
И този техен светъл оптимизъм
Поддържаха партийните дейци.

Че комунизмът ражда нови робства,
Успяхме бързо да се убедим
И този факт донякъде способства
От мъдрите лъжи да се спасим.

Обратно връщаме се, но в забрава
Се чудим как се правеше това,
А всяка крива ни изглежда права
Сред мита за човешките права.

Очакваме със бой или без бой
Да встъпим в някой нов обществен строй.

3925.

Властта обогатява интелекта,
Глупакът с власт прилича на мъдрец
И го посочва властващата секта
За всепризнаван умствен първенец.

Защо му е безспир да се напъва
И да хаби усилия безкрай
Във обучение, което спъва
Желанието му да бъде „най-„ ?!

Подбор подкупни мръсни бюлетини
Като трамплин го пращат на върха,
А там за цели четири години
Ще взима на събратята страха.

И щом не е завършен идиот,
Ще стане богаташ за цял живот.

3926.

Да слушам за общественото благо
За мен е изключително приятно
И често аз го казвам на пук врагу,
Макар за някой да е непонятно.

То е способно да обезболява
Безплатните товари на душата,
Умело се преобразява в слава
За този, който знае правилата.

Прикрива най-ужасната себичност,
Дори да я превърне в подвиг може,
Във чест на историческата личност,
А тя вместо медал ще си го сложи.

В общественото благо благините
На хиляди държавници са скрити.

3927.

Поддържаше ни живи подлостта
През подли до безпаметност години,
Когато най-опасна бе честта
В кръга на смъртоносните причини.

И тази обща подлост бе с ниво,
Кое то смятахме, че е нормално,
Над него цялото ни общество
Гнусеше се от подлостта тотално.

Сега отново всичко е наред,
Привидно са спокойни времената,
Вървят нещата по масло и мед,
На чест от малки учат се децата.

Но подлостта остава невредима,
Защото вечно е необходима.

3928.

Партийци с безпартийни край морето
Почиват и събират слънчев тен,
Докато покрай тях в ТеКеЗеСе-то
Шейсет стотинки струва трудоден.

Бедата на кого да я разкажа?
Поетите-агенти кротко спят,
Спасителите охраняват плажа,
А селяните посред бедност мрат.

Червени узурпатори, елате
И вижте робството във дваисти век!
Да бъде гладен в житници богати
Заставяте нещастния Човек.

Такава мръсна паплач от управници
Не ще морето даже за удавници.

3929.

Харесвам суетливата наивност
На хората, възседнали властта,
Във опита им с трескава активност
Да заблудят страната и света.

А глупостта не може да се скрие
И отдалеч като леке личи,
На ужким забавляваме се ние
Обаче всеки трябва да мълчи.

Забавата във същност струва скъпо,
Но късно се досещам за това,
Когато с ножче безнадеждно тъпо
Да бръснат почват моята глава.

И както с мъки съм напълнил делника,
Си спомням поговорката за зелника.

3930.

Човечецът, изпълнен с мрачна злоба,
Бе увенчан със бляскав юбилей!
Твърдят, че в майчината си утроба
Орисан бил е вече за злодей.

От всеки свой приятел се отрече
И никой родственик не пощади,
Защото с кръвна клетва се зарече
Живота си чрез смърт да изгради.

С недъг нелеп беляза го съдбата,
А той на хората си отмъсти –
В свой мавзолей превърнал е страната
Ведно със всичките ѝ красоти.

Със ордени, с богатства и със слава
Наказват злите в нашата държава.

3931.

Злина, законна или незаконна,
Не е ли центърът на всяка власт?
Не е ли всяка царствена корона
Печат на робството за всички нас?

Да, има разлика в големината –
Дали е Цезар, Хитлер, Салазар,
Но не във имената е бедата,
Че чакаме все някой главатар.

Защото ген на Свободата няма,
Той изначално липсва в ДНК
И затова дори с молитви в храма
Човекът търси силната ръка.

Той коленопреклонно я целува,
За да му разреши да съществува.

3932.

На ясно ли сте що е децимация?
Било би по-добре ако не сте...
Това е вид военна операция:
На смърт осъждат десет от стоте.

Вийниците си плашат пълководците,
Към мир стремежа за да укротят,
Чрез кърви разясняват им уроците,
Че трябва да се бият и да мрат.

А Цезар с нея много се гордееше,
Във ново време Троцки я внедри,
Военен комисар бе и копнееше
С терор надеждата да покори.

По-късно Сталин заповед издаде
И се създадоха заградотряди*.

**Заградотряди – отряди зад боевата линия,
които застрелват побягналите свои войници.*

3933.

Защо човечеството разрешава
Появата на хитлери и сталини?
И как безпрекословно ги прославя
Като водачи, от съдбата галени?!

Въпроси има. Отговори няма.
А безнадеждността не е решение.
Остава обходимата измама
От поколение за поколение.

Измамата заразна е, изглежда,
Обхваща страшно бързо цели нации,
А те попиват празната надежда

И срещат тиранията с овации,
Които всичките, за съжаление,
Завършват с многобройни погребения.

3934.

Растат червените метаморфози:
Палачите по призив на Исус
Със разкаяние в огромни дози
Попълват новия си свят съюз.

Редовно свещички запалват в черква
И благодост грее в техните очи,
А всеки греховете си зачерква
И кротко за убийствата мълчи.

Но съвестите им не са спокойни,
Убитите преследват ги на сън
В тълпи задъхани и многобройни
Под съпровода на камбанен звън.

Делата им обаче мрак покри
Под покрива на злато и пари.

3935.

С чудесна политическа пластичност
Се отличава нашият народ!
Запаси има винаги в наличност
Да надживее робския хомот.

На тодорживковските петилетки
Той беше най-възторженият жрец,
Растеше и умираше във клетки,
Но против НАТО беше смел борец.

Сега налага се да слави НАТО,
А той отново иска да е пръв
И със старание добре познато
За НАТО е готов да лее кръв.

Каквото робство и да се задава,
Той непременно го преодолява.

3936.

По форма всички власти са различни
Обаче не по същност и по дух,
По дух те всичките са идентични,
А Господ е за тях и сляп, и глух.

Кой властник е успял да обеднее
От грижи за нещастния народ?
Той знае справедливостта къде е,
Но е зает с печлби и имот.

Нататък следва най-прекрасна басня:
„Властта ми е общонародна власт,
Родината ни за да е прекрасна
Готов съм всичко да пожертвам аз!”

И той ни жертва за всемирна слава...
Историята днес го потвърждава.

3937.

В чуждоезичните слова Простака
Намира дългосрочно утешение
И блян, че поумняване го чака,
Признато от общественото мнение.

Как смешно се опитва да изрича
Негодните си словосъчетания
И другите простаци да увлича
Да го последват с тъпо подражание!

Той вече „хейтва”, никога не мрази,
Започване замества със „стартиране”,
Народа „протектира”, не го пази,
С цел постморталното финализиране.

Но чрез активността си илюзорна
Разкрива глупостта си форсмажорна.

3938.

Разглеждам снимки на покойни птици –
Завинаги умряла красота
И то не на отделни единици,
А като вид, обречен на смъртта.

Причините, а те са милиони,
По малко са се струпали отвред,
Докато в пренаселените клони
Престолът им от други е зает.

Не е ли тъй и с някои народи?
Те търсят във Историята път
И вожд по него смело да ги води,

Но, вместо да живеят, бързо мрат,
Доказвайки на всички, че способни са
Сами да си приготвят обща гробница.

3939.

Чрез чудните научни постижения
Как лесно познаваем е светът!
За всякакви ужасни престъпления
Се надпреварват да ни съобщят.

Човек остава удивен как злобата
Не може никой никъде да спре
И той обречен сам е на прокобата
Да се удави в нейното море.

Навред е тя – във вестници, списания,
В кината и на малкия екран,
Зове към всенародно подражание
Без план, а вероятно и по план.

Доброто спи, от блянове обсебено,
В кориците на книгите погребано.

3940.

Щом родолюбие и сребролюбие
Се здраво заедно обединят,
Човек страната си до шушка скубе я
Без властите да могат да го спрат.

Прекрасна тема за стихотворение:
Едното меч е, другото е щит,
Народът ни изтрайва с одобрение
Дошлия политически хибрид.

Крадат по качество и по количество,
Но той пожертвователно мълчи
Във знак на християнско мъченичество
Със срамежливо сведени очи.

А всепрощаващата му държава
Е удоволствие да се възпява.

3941.

Когато властваш над безброй души,
Отделният човек е без значение,
Властта това от рано ти внуши
И то е твоето успокоение.

Ти жертавш чужд живот, но щадиш своя,
Народа за да пазиш от пропадане,
А милионите изпращаш в боя
Мечтите им след като са окрадени.

Затваряш ги в една огромна каса,
Където чакат твоите предписания,
Но ти способен си за пет-шест часа
Да ги превърнеш във възпоминания.

И твърдо вярваш, като Господ същ,
Че във държавата си всемогъщ.

3942.

Безумието ще е избавление
От клопките на действителността!
Това е най-доброто обяснение
На шеставщата лудост по света.

Партийните решения от лудите
Не вярвам някога да се четат
И вие няма как да ги принудите
С това при тях да е зает умът..

Различни са пространството и времето
В представите на всекиго от тях,
Сами си носят на живота бремето,
Свободни от усещане за грях.

От общността отхвърлени са те,
Но постоянно броят им расте.

3943.

*Истината ще ви направи
свободни. (Ев. Йоан 8:32)*

За ЦК истината бе процес
Разнопосочен, но закономерен,
Той вчера бе един, а друг бе днес,
Но обявяван все за правоверен.

На истината първи глашатай
Бе вестник, кръстен със подобно име,
Изпълнен с нея бе от край до край
И то в тиражи вече немислими.

Запитваше се не един поет:
„Чия е истината тази заран?“
„На Вожда!“ беше точният ответ,
Но сбъркша ли, в беда ще бъдеш вкаран.

Ответът много често се улучваше,
Но и обратното се също случваше.

3944.

Безспирно ме тревожи мисълта,
Че за мнозина робството е нужда -
Доволни са от своята нищета
И от животеца под воля чужда.

Щом са убити хиляди без съд,
Нали все още доста има живи,
Спокойно пият, хранят се и спят
Със убеждение, че са щастливи!

За тях яремът им не е ярем,
А благодат и жизнена опора,
Те свободата мерят на корем,
Тъй както правят повечето хора.

А моята тревога не престава
И робството желано продължава.

3945.

На Времето по прашните пътеки
Ни водеше отколешна традиция –
Законът се отнасяше за всеки,
Но не и за народната милиция.

Във нея вкупом беше се събрала
Яркочервената интелигенция
За битката със вражата централа,
Подготвяща в страната интервенция.

Невинността не бе за нея пречка,
Зер покрай сухото гори суровото,
Върлуваше навред тя без засечка,
Куршумът беше по-добър от словото.

За изключителните ѝ способности
Се носеха най-весели подробности.

3946.

За Справедливостта – покойница,
Се пишат само хубави слова
И всички нейни врагове спокойни са
По висшите и низшите нива.

А във действителност освен страдания
Тя друго не успя да сътвори,
Бе жрица на напразните старания,
С което доста хора умори.

Възможно е там някъде в Отвъдното
С успехи себе си да поздравя,
Да види щастието свое сбъднато
И някакъв съюз да оглави.

А ако има хора лековерни,
Набързо може и да ги зачерни.

3947.

Всестранната обездка на Човека
Отдавна се нарича политика
И никой не можа от двеста века
Промени коренни да предизвика.

Периодично сменят се юздите,
Коланите, а даже и седлата,
Но бичът с жилите в плътта му скрити
Е на ездача винаги в ръката.

Заплаща такса, за да го възсядат,
Не знаейки тя при кого отива,
С лъжи прекрасни го омайва адът

И участта му със цветя прикрива,
А той в Историята бодро крачи,
Доволен от добрите си ездачи.

3948.

*Търговията със здраве
е най-срамната търговия.*

Чрез разоряване купуват здраве
На себе си и своите семейства,
Властта които иска да забрави
И за които винаги бездейства.

Лечението планово поскъпва,
Смъртта, естествено, поевтинява...
Не е ли странно, че човек притръпва
И този факт съвсем не го смущава?

Неправдата да е непоносима
Е хубаво, но поносима тя е,
Дори се смята за необходима,
Макар че няма кой да го признае.

И нека тя да бъде ваше знаме!
Бъдете здрави, господа и дами!

3949.

Стремежът към неравенство е вечен,
Какъвто е и устремът към власт,
Човечен ли е или безчовечен
Не се наемам да отсъждам аз.

Но равенството е добра уловка
За масите, за да се привлекат,
А философ или пък философка
На него ценен труд ще посветят.

Във името на тази невъзможност
Светът е твърде много кръв пролял,
Увеличил е своята набожност,

Но да натрупа ум не е успял
И непрестанно нейните радатели
Зове „общочовешки благодетели”.